

Приключения в зоопарка

Премеждието на малкото слонче

Зоуи зърна върха на огромен бивник. В следващия момент туловището на слона изпълни целия вход. Вирнатият му, извит назад хобот докосваше върха на главата му, а устата му беше отворена, сякаш се усмихваше. Животното се огледа внимателно наляво и надясно, за да се ориентира.

Зоуи стисна юмруци от вълнение.

На всички, които обичат животните

Tanglewood Animal Park. Elephant Emergency

Text copyright © Tamsyn Murray, 2017

Cover and inside illustrations by Chuck Groenink.

Inside illustrations by Jean Claude, Courtesy of Advocate Art.

Cover and inside illustrations © Usborne Publishing Ltd., 2017

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

Приключения в зоопарка. Премежуето на малкото слонче

© Издателство „Фюм“, 2019

Превод Ирина Борисова Манушева

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-386-4

Първа глава

– Имаме проблем!

Зоуи Фокс вдигна очи от домашното си. Баща ѝ гледаше смръщен телефона си. Беше седем и половина вечерта. Навън духаше студен октомврийски вятър, а тя заедно с майка си и баща си седеше пред буйния огън в камината на дневната. Братчето ѝ Рори спеше дълбоко на горния етаж; всички оби-

матели на парка също вече се бяха прибрали за сън. Или пък не?

Зоуи се притесни. Зоопарк „Дива гора“ беше дом на над триста и петдесет животни... дали някое от тях не беше пострадало?

Майка ѝ, която тъкмо скицираше проекта за хабитата на жирафа, спря да рисува.

– Какво има?

Баща ѝ вдигна поглед.

– Кога ще е готово новото ограждение на слона?

Зоуи премигна. Майка ѝ работеше усилено по голямото жилище на слона, което щеше да се намира непосредствено до най-новата част на парка, наречена „Сафари в саваната“. Но макар строежът му да беше завършен, Зоуи знаеше, че има още много работа по хабитата, докато в него може да се настани слон.

– Защо питаш? – майка ѝ остави молива. – Какво е станало?

– Току-що получих имейл от „Приятелска лапа“. Затварят зоопарка и трябва

спешно да настанят някъде семейство африкански слонове.

Очите на Зоуи се разшириха. Случваше се зоопарк да затвори врати по най-различни причини – от липсата на посетители до съображения за сигурност, и това налагаше да се намери нов дом на животните в него. Някои се преместваха лесно, но други – като слоновете – се нуждаеха от здрави, специално пригодени жилища с достатъчно пространство, оградено от ров, който не им позволява да напускат ограждението си и заедно с това да могат да се разхождат спокойно. Нямаше да бъде лесно да намерят дом за всички животни от „Приятелска лапа“.

Майка ѝ сви рамене.

– Не знам... имаме още доста работа. За колко слона става дума?

– За шест – два мъжки и четири женски. – Баща ѝ погледна към Зоуи. – Единият от женските е бебе, само на четири месеца.

Зоуи изтръпна от вълнение. Нима имаше нещо по-сладко от бебе слонче?

– Не се навивай – предупреди я майка ѝ. – Не се знае дали ще дойдат тук. Няма ли друга възможност? – обърна се тя към баща ѝ. – Обещахме на Берлинския зоопарк, че ще вземем техните.

Мистър Фокс погледна телефона си.

– От няколко места предлагат да вземат един или два, но никъде не могат да настанят всички. А ти знаеш колко сплотени са слонските семейства. Не обичат да се делят.

Така е, помисли си Зоуи. Беше гледала документален филм, в който се разказваше колко дълбоки чувства като приятелство и обич изпитват слоновете и как даже понякога плачат. А повечето животни бездруго страдаха, когато се наложеше да се преместят в нов зоопарк. Когато пристигна Тинду, техният суматрански тигър, дълго не можеше да се приспособи. За слоновете от „Приятелска лапа“ преместването щеше да бъде още по-трудно, ако трябваше да се разделят.

– Не можем да поемем и двете стада – продължи баща ѝ. – Но „Приятелска лапа“

има по-голяма нужда от помощта ни.

– Кога трябва да се преместят? – попита майка ѝ.

– Следващата седмица. Още не знам цялата история, но звучи доста кошмарно. – Той замълча. – Е, какво мислиш? Можем ли да се подготвим?

Майка ѝ въздъхна и потри лицето си.

– Май нямаме избор. Не можем да ги оставим без дом, още повече че в стадото има и малко слонче.

– Да! – скочи радостно Зоуи. – Ще си имаме бебе слонче! Нямам търпение да кажа на Оливър!

Оливър беше момче на нейните години, син на Макс – главния ветеринарен лекар на зоопарк „Дива гора“. Тя посегна към телефона си, за да му изпрати съобщение, защото знаеше, че и той ще бъде на седмото небе от радост, като научи новината.

– Чакай малко, Зоуи – спря я баща ѝ. – Още не е сигурно. Преместването на шест слона не е лесна задача и много зависи и от характеристиките им. Гледачът на

слоновете в „Приятелска лапа“ покани двамата ни с Макс на среща утре. След това ще знам повече.

Зоуи замря.

– О... А може ли да дойда с теб? Събота е, не съм на училище...

– Зоуи – склучи вежди баща ѝ, – не мисля...

– Обещавам, че ще се държа добре! Дори няма да забележиш, че съм там! – продължи тя, все едно не го беше чула. – Оливър също може да дойде и така няма да съм сама, докато ти си вършиш работата. Моля те, тате!

Родителите ѝ се спогледаха, а Зоуи притаи дъх. Минаха няколко невъобразимо дълги секунди. Накрая баща ѝ каза:

– Трябва да говоря с Макс...

– Да! – грейна Зоуи и размаха победоносно юмрук.

– Може да се окаже невъзможно да отидеш, Зоуи – обади се майка ѝ. – Зависи от ситуацията в „Приятелска лапа“. Да не се разочароваш, ако не стане.

– Ако идваш, трябва да си готова рано

сутринта – каза баща ѝ. – И гледай да си приключила със задачите си в „Дива гора“.

Зоуи потропа нетърпеливо по телефона си.

– Ще съм готова, тате! – обеща тя. – Ще си настроя алармата за шест и половина сутринта.

Баща ѝ каза, че ще се обади на Макс и остави Зоуи и майка ѝ да довършат работата си.

На Зоуи не ѝ беше никак лесно да се съсредоточи върху уроците, докато си представяше как най-сладкото слонче на света обикаля в заграждението в „Дива гора“, увило хобот около опашката на майка си. Жалко беше, че на слоновете им се налага да напуснат дома си в „Приятелска лапа“, но Зоуи много се надяваше да дойдат в техния парк. А както вървяха нещата, можеше да пристигнат точно за рождения ѝ ден, който беше след по-малко от две седмици. „Може да си имаме свое собствено бебе слонче – помисли си тя, загледана в трепкащите пламъци в камината. – Дано!“

На другата сутрин Зоуи стана рано-рано. Нахлузи набързо дрехите си, а върху тях – суичъра си с емблема на „Дива гора“. После изгълта една купичка зърнена закуска и излетя през задната врата към парка и неговите обитатели.

Слънцето още не се бе показало и алеите бяха пусти, но това не означаваше, че Зоуи е сама. В загражданията наоколо, потънали сред зеленина, живееха какви ли не интересни животни – от вълци до кенгурута. Вратите на „Дива гора“ отваряха за посетители в девет и половина, но преди това имаше много работа. Гледачите вече сновяха из парка, разнасяха храна на животните, чистеха мръсотията, натрупана през нощта. Паркът бавно се събуждаше: котешките лемури пискаха, гибоните се люлееха с бойни викове по въжетата си, а лъвът Синбаг напомняше с могъщия си рев, че е царят на гората. „Всеки си върши работата“, помисли си Зоуи и се усмихна.

Морските свинчета цвърчаха, както обикновено, и Зоуи се зае да почисти заграждението им. Това бяха първите животни, за които бе започнала да се грижи, след като родителите ѝ купиха парка, и все още бяха едни от любимците ѝ. Обичаше да ги гали и възприемаше всяко от тях като приятел. Същото изпитваше към Флаш – малката зебричка, която се роди скоро след като семейство Фокс се нанесе тук. Тигърът Тингу и другите големи котки бяха величествени и завладяващи, но нямаше как да се приближи толкова, че да ги докосне. Дали и с бебето слонче щеше да бъде така?

Зоуи пусна морските свинчета в току-що изчистените заграждания и погледна часовника си. Беше почти седем и половина, а тя не се беше уговорила с баща си къде да се срещнат за пътуването до „Приятелска лапа“. Баща ѝ сигурно още имаше работа в парка, но въпреки това тя се притесняваше да не я забрави и да тръгне без нея.

Каза си, че това са глупости, и се от-

прави към заграждението на слоновете, където от седмици кипеше усилен труд. Новата сграда имаше погово отопление и обилна естествена светлина, а отвън беше заобиколена с големи тревни и пясъчни площи и няколко басейна с вода. Целият хабитат беше ограден с дълбоки ровове, но имаше и широка пътека, по която посетителите можеха да разглеждат новата част на парка, наречена „Сафари в саваната“.

Не всичко в новата част беше завършено и затова още имаше висока гървена ограда, но когато станеше готово, посетителите щяха да могат да влизат вътре, да обикалят със специални автобусчета и да разглеждат животните в големи ограждения, напомнящи на местообитанията им в дивата природа. Във всяко автобусче щеше да има гид, който да разказва на посетителите какво виждат. Тук щяха да живеят жирафи, носорози и газели. Зоуи се вълнуваше при мисълта за всички нови животни, които щяха да се присъединят към голямото семейство на

„Дива гора“, но с най-голямо нетърпение чакаше слоновете.

Тя бързо подмина „Царството на снеговете“, където живееше двойка снежни барсове, и се спусна към заграждението на сурикатите. Наоколо вече се виждаха повече гледачи. Зоуи помахна на Каси, която вървеше към жилището на тигрите. Забеляза няколко души, които събираха опадалите през нощта листа, но от баща ѝ и Макс нямаше и следа. Накрая притеснението ѝ надделя и тя извади телефона си. Нямаше съобщение.

„Татко, къде си?“, нетърпеливо си помисли Зоуи. Минаха още няколко минути и момчето отново погледна телефона си. И този път нищо. Нетърпелива, Зоуи тръгна към къщи – може би баща ѝ я чакаше там. Размина се с Аби – гледачката на червените панди, която отиваше да занесе любимата закуска от бамбук на Кушпу и Хардин, и ѝ се усмихна за поздрав. Друг път би се спряла, за да ѝ помогне, но тази сутрин мислеше само за слоновете.

Телефонът ѝ избръмча. Беше съобщение от баща ѝ: „Ако не си се отказала, тръзваме след 30 минути. Ще се видим пред къщи“.

Зоуи въздъхна с облекчение. Да се е отказала ли? Как ли пък не! Тя прибра телефона в джоба си и се затича.

Втора глава

Пътуването до зоопарка „Приятелска лапа“ продължи час и половина. На задната седалка Зоуи и Оливър гледаха клипчета със слонове на таблета на Зоуи, докато джипът с емблемата на „Дива гора“ бръмчеше по шосето.

– Не е ли забележително, че живеят толкова дълго? – удиви се Оливър, когато в документален филм на Би Би Си видяха как един прастар слон води стадото си из саваната. – Седемдесет години е сериозна възраст за диво животно. Колко